

OBRA SELECTA DE
MADELINE STERNBILD

UN RELAT DE VÍCTOR GARCÍA TUR A MITGES,
O UNA NOVEL·LA PENJADA.

ACAVAT DE TECLEJAR.
VERSIÓ DE PROBA.

PRÒLEG
La novel·la cosina

Un secret: amb el meu cosí vaig compartir una dona.

Dit així sembla que en compréssim una a mitges o que la lloguéssim per a penetrar-la simultàniament, però el cert és que en cap moment vam gaudir d'ella en un vis-à-vis-à-vis. Aquesta escena no va produir-se mai: els dos cosins connectats mitjançant una dona-objecte, mig joguina, mig instrument, mig consolador. Una dona-llop, ben depilada i en zel permanent, però també una dona-objecte (ja ho he dit). ¿Per què anomenar-la d'una altra manera?

Ella treballava de nit, en un restaurant del Born, envoltada de filipins que remenaven el wok amb cops de canell perfectes, i a les ordres d'un xef que els usava a tots com si, en comptes de persones, fossin ganivets, cullerots, escumadores... Plegava a les tantes. Havia capgirat els seus horaris i en sortir de la feina era incapaç de dormir. Bevia i s'envoltava de tios de tots els colors. En una paraula: sexe. En una paraula: oci. Tant el meu cosí com jo vam beneficiar-nos d'aquell oci sexual distès que tenia lloc sense grans preàmbuls i sense que un fos conscient de la proximitat de l'altre. Vull dir que, en un principi, ni ell ni jo sabíem que ens citàvem amb la mateixa

dona. Cap sospita. I ella no tenia cap interès a treure el tema. Ens utilitzàvem els uns als altres segons un acord tan silenciós com inequívoc. ¿Un pacte de cavallers (i donzella)? En aquest sentit no ens mentíem: jo tinc les meves amigues, i tu tens els teus amics, però no cal donar noms i cognoms.

Una veritat dita a mitges.

En fi, un vespre vaig haver d'apagar la vitro perquè el meu cosí va trucar-me i va demanar que interrompés el que estava fent (truita d'espínacs, xampinyons amb all i julivert). La qüestió que volia tractar, va dir, ens ocuparia uns minuts. Al menjador, vaig seure apartant el plat i els coberts, per a poder repenjar bé els colzes (pero la taula encara que em toqui sopar sol, m'agrada aquesta classe de comèdia), i vaig esperar que treïés el tema amb comptagotes.

«¿Tens plans seriosos amb ella?», va preguntar finalment.

«No».

«Genial», va dir, «Fa un mes que m'enrotllo amb ella».

Tota una notícia.

«Diria que jo també vaig començar fa un mes».

Aleshores vam fer memòria, per anar calculant els dies que ens havíem citat amb ella, i ens vam adonar que, de vegades, els nostres encontres estaven separats per molt poques hores de diferència. Gairebé ens podríem haver creuat al replà de l'escala. Potser exagero. La cosa era que havíem estat molt a prop l'un de l'altre.

«És una situació una mica estranya», va dir el meu cosí com si pogués llegir-me el pensament.

«¿Què hem de fer?».

«No ho sé. ¿Què faries tu?».

«Ni idea. ¿Què faries tu?».

I el que vam fer va ser dir que ho deixàvem estar. Que ens donàvem de baixa. Tots dos. I ja està. No érem prou moderns, o madurs, o liberals, o l'adjectiu que s'ha de ser per a conviure en un triangle d'aquest tipus.

«Segueix tu, ja surto jo de la història».

«No, home, no. Segueix tu amb ella».

I res, vam acordar de desentendre'ns tant l'un com l'altre.

Però en secret vaig tornar a visitar-la un parell de cops. Potser

més. Potser mitja dotzena de vegades.

«¿Què? L'has vista, ¿oi?».

«Tu també, ¿veritat?».

«Sí».

«Sí».

Va anar així, la història. Sense un punt i final clar.

I ara uns punts suspensius (els necessito).

...

Dos: si rescato el record anterior és per a introduir una anècdota essencial. Tracto d'explicar què va ocórrer, per tal de justificar que la novel·la que estava escrivint quedés a mitges. Requereix el seu temps. Processant.

Al poc de publicar el meu primer llibre (un error de 169 pàgines titulat *La narradora no és l'autor*), el meu cosí va trucar-me per a dir-me que havia conegut «un altre escriptor», i que semblava un tio força normal i accessible, i que si volia me'l presentava. No val la pena dir en què treballa el meu cosí (podem obviar les ocupacions grises), simplement anoto que és company de feina d'aquest «altre escriptor». Un paio jove a qui, lògicament, la literatura no li reporta gaires diners. Està obligat a tenir «una feina de debò i una altra de mentida», que deia Bernardo Soares. ¿Me lo dices o me lo cuentas?

Fàcilment imagino el meu cosí, convidant aquest company de feina a una cervesa i dient-li, «Conec un altre escriptor, ¿saps?», per a referir-se a mi. Li agrada fer favors que no has demanat, com si tingués el mèrit d'avançar-se als teus desitjos i, regularment, es preocupa d'anar-te enviant links o recomanant webs que t'aniran «de puta mare per a treure idees». Així que ens vam posar d'acord i vam trobar-nos en un bar de billars, i tímidament vam anar-nos explicant en quin punt es trobaven les nostres carreres literàries (tots dos som novatos —menys de dos llibres publicats—, *carreres* és el mot just sempre i quan suggereixi unes mitges plenes de forats que no serveixen ni per assaltar un banc). Vam contrastar experiències, es va evidenciar que havíem compartit els mateixos problemes amb la màquina editorial, i 1/2w (aquest és el seu

nickname de blogaire; sé que ho pronuncia *mitjavedoble* perquè el seu correu és *mitjavedoble@gmail.com*) em va caure bé. Bé. Bona part de la nostra relació s'ha anat afiançant via internet; deixant-nos comentaris al blog i encadenant bromes al Facebook, i quan ens hem vist en persona he acabat de saber quina mena de personatge és 1/2w. Deixem-ho en què no se li esgoten les piles d'entusiasme, mou les mans teatralment, deixa la meitat de les frases a mitges, i (això no li perdono) riu les seves pròpies gràcies i sembla fermament convençut que tals ocurrencies no se li han acudit abans a ningú.

¿Som amics 1/2w i jo?

No queda clar.

I menys des que em va fer ~~la putada~~ La Putada. Potser sense mala fe. Potser sense ser-ne conscient. Però em va fotre bé quan vaig descobrir que havia escrit una novel·la massa semblant a la que jo estava escrivint.

Malparit.

...

I el tercer i últim preàmbul: hi ha coincidències inquietants però la novel·la de 1/2w no és pastada a la meva. La gran diferència entre una i altra és que la d'ell està acabada i la meva no.

No són calcades.

No se les pot considerar bessones, però sí novel·les cosines.

Així que el que principalment miro d'apuntar en aquest pròleg és que mentre compartir dona és suportable (un pot superar-ho aplicant-hi tota la indiferència, o bé tota la comprensió, de la que disposa), tal actitud no és aplicable al problema de la novel·la cosina. O sigui que si un dia et trobes compartint llibre amb una altre autor el més possible és que sigui la teva ruïna. El doble sinistre del text que estaves escrivint acabarà amb tu.

¿He dit que la dona compartida es deia Magda?

—

L'ALTRE QUADERN
Finals de gener de 2010

Aquí comença la segona part del quadern. La cara B. El lado oscuro de la fuerza. El dors d'un dietari que vaig estrenar (fa mig any) per a documentar els progressos de la novel·la que estic escrivint.

Avui he entès que tals progressos no existeixen.

¿Sóc el meu propi rival? ¿Jugo en contra? Les frases que vaig afegint fan créixer la novel·la per dins, o cap als costats, però rarament ajuden a conduir-la cap al seu punt i final. És com la peli aquella de Disney de la tortuga que vol anar d'A a B però abans ha de passar per Z (que queda entre A i B), i abans per X (que queda entre A i Z), i així infinitament. Estic perdent el temps. Confús. La paradoxa és que B cada dia s'allunya més. Tortugues mortes a la carretera perquè quan s'apropa un cotxe, en comptes d'avançar o recular, pensen que la closca les protegirà i s'aturen (potser estic confonent tortugues i eriçons, però el que compta és la imatge).

A l'altre part del quadern hi constava entre línies la il·lusió d'orientar les primeres passes del projecte. Reflectia l'eufòria boja d'escriure i, sobretot, l'explosió inicial d'idees.

Aquest nou quadern és el de la desorientació total. (Aquí vull incloure una metàfora que il·lustri el meu canvi d'actitud, però no me'n surto).

En una paraula: perdut.

En una altra paraula: ¿I ara què?

/

Un dia tan lluminós que fins a la tarda no he estat capaç de perfilar una línia amb cara i ulls. La novel·la que estic escrivint deu haver avançat mitja pàgina, i gràcies. Culpo el sol (malparit) i aquest àtic amb les finestres massa grans (on pensava que sabria aïllar-me del món i treballar al 100%, però res). Avui per molt que variava el contrast del monitor no distingia bé les paraules del

Word i ni totes les faltes d'ortografia del món (ni totes les paraules subratllades en vermell) haurien ajudat a fer llegible aquest arxiu. Sobretot em distreia que la intensitat del sol convertís la pantalla en una mena de mirall negre, ple de puntets de pols, on s'hi reflectia la meua cara (una versió fosca amb les ombres accentuades al voltant dels ulls, que m'ha fet pensar en una calavera o en una plantilla d'esprai negre on el lema que acompanya seria «Deadline, deadline, deadline»).

Sé que podria haver abaixat les persianes, però aleshores m'hauria adormit (més hores del compte). Sóc un ocell diürn; relaciono foscor amb somni. No sóc el mateix de dia que de nit. Li passa a molta gent. Tinc un veí en què aquesta dualitat és més accentuada: el veig sortir cap a la feina vestit d'Antonio Miró; i al vespre baixa a passejar la gossa, convertit en un Mister Hyde panxut amb xandall d'aeròbic. No som sempre la mateixa persona. (Ara penso en *La història interminable* de Michael Ende —una associació infantil—: de dia em sento escrit en tinta verda, però de nit les meves pàgines són vermelles. Atreyu i Bastian. A i B.)

He aprofitat la llum per a treure la pols del pis; estirar-me al sofà (on queia un quadrat de sol) i sentir que les galtes se m'escalfaven; posar una rentadora; redibuixar l'esquema dels capítols que em falten per a enllestir la novel·la que estic escrivint; estendre la rentadora; llegir *La novela luminosa* de Levrero; i quan el sol ja donava al llit he fet una migdiada de vint minuts i de cop era fosc (podia treballar): de cop la migdiada de vint minuts (com per art de màgia) havia durat dues hores.

Ho sé, des del punt de vista literari ha estat un dia gris.

Falten set dies per a què s'esgoti el temps acordat per la beca, i estic a quilòmetres (o a segles) dels objectius marcats. Res del que he escrit últimament sembla anunciar l'arribada de la novel·la al seu punt i final.

Estic acabat.

Vaig a posar-me una peli online. La més tonta que trobi.

\

Fa tants dies que a l'ordinador hi tinc enganxat un post-it que diu «NO RELLEGEIXIS» que ja em resulta invisible (és com quan vius amb els pares i ells són fantasmes de fons). I de totes maneres crec que, si el post-it complís la seva funció, l'ignoraria. Tinc la mania de tornar enrere cada vegada que sec a escriure, i repassar el text des del principi, encara que no hi corregeixi res. És una pèrdua de temps interminable. Desesperant.

Em sorprèn la facilitat amb que trobo disculpes per a no avançar en la novel·la que estic escrivint.

Joder, hauria d'estar centradíssim perquè en menys d'una setmana haig d'entregar l'original. De no fer-ho estaria faltant al contracte, tot i que desconec les accions legals que podrien emprendre contra mi, i si ja estaven contemplades a la lletra petita. He arribat al punt (desesperació) de pensar en buscar una feina normal, estalviar calers, i retornar l'import (amb interessos, si cal) de la Beca Nespresso per a Escriptors Novells (*novell*, és una de les paraules més estranyes del català; em suggereix alhora la idea de *nou* i la de *vell*; en fi no és el tema). He arribat al punt d'imaginar-me plorant davant dels caps de màrqueting de Nespresso que s'han entestat en crear la beca per a fomentar la jove creació literària. Ho sento, no ha pogut ser. No ho tornaré a fer. Però si no has fet res. No ho tornaré a fer, ho juro.

La Beca Nespresso per a Escriptors Novells ha passat de ser la solució a ser el problema. El canvi de personalitat ha estat progressiu.

Si no hagués gastat els diners en collonades i, sobretot, si hagués aprofitat el temps ara tindria una novel·la (potser no seria digna però almenys estaria acabada). Aleshores Nespresso s'aprofitaria de mi i jo m'aprofitaria d'ells. La beca compliria la seva missió simbiòtica.

Bé, tot el dia rellegint l'anterior quadern, les primeres entrades (potser pensava que em podria contagiar de l'entusiasme inicial, però no): jo això, jo allò, jo, jo, jo... Al final ho he deixat estar (d'avorriment) i m'he posat amb els pocs capítols que em faltaven de *La novela luminosa*. Acabada. Bon gust de boca. Al marge de la identificació semi-completa amb el llibre (Mario Levrero ha d'enllestir una novel·la becada, però es passa el dia buscant

pornografia o jugant al Solitari de Windows; el temps se li escapa) ha estat una lectura profitosa. Levrero tristramshanditza, de tant en tant, però d'una forma encantadora (perquè té el mèrit de no sonar cursi en les descripcions d'experiències trascendents; controla bé les distàncies iròniques) i, a més, va prevenint el lector de tots els errors que ell sap presents en el seu escrit (es desdobra per a comentar-se a si mateix i curar-se en salut de tota crítica). Levrero, un crack. Un vell (*La novela luminosa* és la seva obra pòstuma) en plena possessió de les seves facultats literàries, com si el múscul de les lletres s'engruixís a mesura que la pell s'arruga i els cabells es tornen blancs.

Sempre em passa: m'entren ganes d'imitar les lectures que disfruto. Segurament Levrero deu estar present en les notes d'aquest quadern, per culpa d'aquesta barreja d'afinitat i idolatria. Com a reacció, per tal d'equilibrar la balança, demà començaré *El hombre en el castillo* de Philip K. Dick. És una re-lectura premeditada: Levrero era massa prosaic, i ara necessito engrescar-me amb una novel·la de personatges i així, per pura imitació, reanimar la novel·la que estic escrivint. Si us plau, que l'enveja cap a un autor com Dick em sobre-motivi i em porti a dedicar-me plenament als capítols que em falten.

Putà beca. I puta Nespresso per pensar que podia solidaritzar-se amb els autors novells. I putu jo (Cioran dixit) per acceptar-la. Si descobreixo quin és el doble competidor de Nespresso em passaré a l'altre banda.

/

He buscat a internet exercicis d'estiraments. Tinc la pitjor esquena del món. De vegades penso que tots els dubtes que em destorben (no em deixen escriure sense contradiccions i em desvien del meu objectiu) sorgeixen d'aquesta columna corbada com un interrogant. No sé. Al final no he fet els estiraments. Tenia un munt de mails per respondre i algunes conyes per solucionar a Facebook (porto un mes en aquest àtic, sortint el mínim, i amb els amics advertits que no han de distreure'm en persona; les nostres

converses es limiten a Facebook i, escuetament, Twitter). Sense voler m'he trobat mirant les fotos d'una gent que no conec (amics d'amics) i fent-me admirador de «Señoras que se ponen una bolsa en la cabeza cuando llueve», «Señoras que ven a jóvenes volviendo del after y piensan que han madrugado», «Señoras que llaman a los kiwis, *kibis*», «Señoras que se hacen pis porque en TVE ya no hay pausas para publicidad», i «Señoras que leen moviendo los labios».

M'ha passat el dia volant, però m'he sentit part d'un fenomen social (com ho són les *señoras que*). En un mes tan solitari com aquest, s'agraeix.

Demà serà un altre dia (clixé): li fotré canya a la novel·la que estic escrivint, peti qui peti, i digui el que digui l'horòscop (avui advertia de la psique en hores baixes dels Aquari; tot ignorant la qüestió econòmica).

\

Amistats escriptors = problemes. Aquesta és una premissa que cada dia tinc més clara. Tard o d'hora, els col·legues escriptors apareixen amb un imprès de vuit-centes planes i exigeixen una opinió ràpida i favorable de la seva última novel·la (acabada de teclejar, *The Next Big Thing*, una novel·lota que anirà amb una hipèrbole de Vila-Matas a la faixa, a tu t'encantarà el capítol final).

Pitjor encara: tard o d'hora apareixen amb vuit-centes pàgines impreses, les llegeixes per damunt i sospites que el text serà infumable, insuportable, o trivial, o avorrit, o pretensions, o etc. Se t'acudeixen un munt d'adjectius pels quals no tens sinònims light que facin més digerible la crítica. L'amistat trontolla, és clar. Aquí te la jugues, noi. ¿Que has de dir? ¿Aquest pentinat et queda bé?

Passa en els dos sentits. Ens fem la putada els uns als altres. La meva relació amb certa amiga escriptora s'ha debilitat perquè, sense arribar a dir-me res més compromès que «¿La dones per tancada?», em va fer entendre que la meva *El taxista que només recollia dones plorant* li havia semblat una porqueria. També em va decepcionar que el que considerava el meu editor de per vida (com si estiguéssim fets l'un per l'altre) va declinar educadament un llibre en què jo

havia invertit un munt d'energia i neurones. Fins i tot va augurar, per telèfon, que *Dietari dels dies que sí i dels dies que no* era un títol «esquerp amb l'actual composició del mercat editorial». Per telèfon pots semblar educat, encara que parlis forçant els intestins des del vàter, o guixant esvàstiques al bloc quadrat amb el logo de l'editorial. Espero que Kindle t'aprofiti, nen.

Passa en els dos sentits, deia. Demanes l'opinió a un company de gremi i un altre dia te la demanen a tu.

Un altre dia pot ser avui. Volia baixar d'hora a comprar quatre llaunes i algun paquet de pasta, però la pluja m'ha fet canviar d'idea. He suposat que feia fred. La calefacció falsejava la realitat de fora. Quan preparava una còpia en zip de la novel·la que estic escrivint (la pujo a Gspace, per si se'm xafa l'ordinador no quedar-me en blanc) m'ha espantat el timbre de l'interfon. He pensat que seria el carter i he esperat a sentir-lo repetint-se a casa dels veïns. Que obri un altre. Però no. Ha tornat a sonar aquí. I en despenjar el telèfon he trobat la veu de 1/2w explicant molt ràpidament que no volia molestar-me. ¿Ah, no? Sap molt bé això del meu enclaustrament i la data límit, però m'ha donat a entendre que em deixava un sobre i se n'anava. En definitiva: 1/2w ha abandonat un mecanoscrit a la porta, com si fos un bebè amb SIDA i fos millor que no ens veiéssim la cara. Vist i no vist. A terra hi havia vuit-cents DinA4 titulats *Obra completa de Madeleine Sternebild* i un post-it demanant que els llegís. I quan els he recollit la catifa m'ha dit «HOLA», al revés.

Després ho miro.

/

L'horòscop diu «Baja energía. Delega en tu pareja». I fa sol, però els terrats són molls de la pluja d'ahir. Tard o d'hora ens tornarem bojos aquest temps bipolar.

En fi, he pensat que l'exterior no hauria d'interferir ni el més mínim en la jornada de treball (els astres són una cosa de fora, i estic en aquest àtic per a culminar, sense interferències, la novel·la). Després de preparar un cafè de dues càpsules (convida George

Clooney), he intentat aixecar un capítol totxo a totxo. He localitzat un error gairebé imperceptible. En un paràgraf hi havia un doble espai entre paraules. Així:

Entre paraules.

He aprofitat el Cercar/Reemplaçar del Word per a corregir l'error i així he pogut saber que en tota la novel·la l'havia comès vint-i-sis vegades. ¿Per què és una cagada tan comuna? ¿Premo la barra d'espai massa fort?

Sigui com sigui he patit una recaiguda. Involuntàriament he acabat rellegint capítols que ja donava per bons i els he retocat molt superficialment; tret de dos o tres casos en què se m'ha acudit una comparació enginyosa i l'he encaixat tan bé com he pogut; tot i que sospito que si demà reviso aquests passatges, suprimiré les comparacions d'última hora. Les comparacions són odioses.

Sense cap mena de dubte: qualsevol motiu és bo per a perdre el temps i defugir les obligacions.

He dit que sí a la cita amb els de Nespresso, el 3 de febrer.

He trucat la mare per a dir-li que tot marxa bé.

He buscat a internet si hi ha alguna manera de piratejar Spotify.

M'he fet admirador de «Señoras que se guardan los azucarillos de los bares en el bolso» i «Señoras que se son tan fífis que ponen un jersey a su perro».

Cada vegada que em planto davant el Word i vull teclejar una frase amb sentit em sento com si l'Inspector Gadget s'hagués quedat sense piles. La comparació és pèssima. La prova definitiva de que la inspiració ha passat de llarg.

\

Del pròleg de *Obra completa de Madeleine Sternebild* (sí, l'he estat fullejant) es dedueix que 1/2w va tractar amb un munt de gent per a obtenir idees i vivències dignes de ser narrades. No sé si serà veritat o una justificació fantasiosa del projecte, però 1/2w assegura que no va esbossar una sola línia fins que no va tenir ben lligat un mètode que li proporcionés «anècdotes susceptibles de formar part d'una novel·la sobre la memòria». La seva mecànica de treball (falsa

o no) és com a mínim curiosa: 1/2w va preparar, primer de tot, un Test de Proust («Test de personalitat basat en preguntes curtes», explica la Viquipèdia, «que es va fer famós per les respostes que en va donar Marcel Proust el 1890»), al qual va afegir algunes preguntes que desencadenessin records infantils, vivències poc comunes o temes dispars (frases com ara «¿Recordes la primera vegada que el pare va fer el ridícul davant teu?», o «¿Algun fet estrany t'ha fet creure momentàniament en el Destí?», o «¿Quina és l'última cerca que has fet a Google?»); a continuació va dedicar-se durant tot un mes a agafar metros i busos a la babalà; i cada vegada que algú se li seia al costat, aprofitava per a fer-li el test; així va obtenir respostes de tota mena que van passar a formar part del material de treball (és a dir, que teòricament acabarien integrades al text de *Obra completa de Madeleine Sternebild*).

«Preteinc produir un xoc de trens», escriu 1/2w al pròleg, «les seves paraules contra les meves». Una barreja d'egos, això ho dic jo, com els documentals en què el doblatge no tapa del tot la veu original. «Em vull sotmetre a la voluntat aliena», aquí està exagerant, «com si fos diumenge a la tarda i em deixés arrossegar per les decisions d'un amic (¿Un cinema? ¿Una birra? Els teus desitjos són ordres)». I cap al final del pròleg, diu que va agafar les línies del metro pensant contínuament «en el dibuix tramet de les línies de la mà on alguns hi pronostiquen l'esdevenidor». Tot plegat sona molt artificios. Caldrà veure si 1/2w s'ha deixat endur pel barroquisme de la idea inicial o si ha escrit una novel·la que pugui passar per convencional (que pugui prescindir d'aquest pròleg, funcionar al marge de l'experiment, vaja, i ser una lectura còmoda).

La idea (la idea de no escriure una obra valent-se tan sols del *daimon* personal —la inspiració pròpia—, sinó treballar gairebé per encàrrec o d'acord a premisses que un no ha escollit) em recorda el mite entorn *El hombre en el castillo*. El que els aficionats a la ciència-ficció s'han anat repetint els uns als altres (afavorint la llegenda esotèrica) és que Philip K. Dick va confiar bona part de les decisions principals de la novel·la (personatges, trama, girs) a les respostes que li donava l'I Ching. Com a llibre oracular mil·lenari, l'I Ching ha estat usat per a prendre decisions polítiques, sentimentals,

ètiques, etc. Però recórrer als seus hexagrames per a construir una obra literària, és molt diferent. El sùmmum de l'anècdota és Philip K. Dick lamentant que la novel·la no sortís tal i com ell l'hauria plantejat: que l'I Ching apostés per camins que ell, com a escriptor, no aprovava (!).

Um, sí que hauria de rellegir *El hombre en el castillo* (ara amb més motiu que mai) i potser també li donaré una oportunitat al mecanoscrit de 1/2w abans d'anar-me'n al llit. Però sempre i quan senti que he progressat en la meua novel·la. Prohibit obrir el Facebook en tot el dia.

/

Necessito una màquina del temps: res, vaig a la reunió de fa un any de la Beca Nespresso per a Escriptors Novells, dic que no, i torno.

\

¿És una característica de la meua generació: l'actitud de «tot s'arreglarà sol»? Una fe cega que et paralitza, com si uns pares còsmics poguessin treure't les castanyes del foc. Sóc un mimat. Em consola pensar que deu haver d'altres com jo. I que sense haver de moure un dit l'assumpte de la beca se solucionarà per intervenció divina. Deus ex machina in extremis Nespresso caput. Prometo pujar a Montserrat, si passa.

/

Escrivint a desgana. O sigui que demà ho hauré de refer tot o eliminar. Un pas endavant, dos enrere. O sigui merda.

A més he sobrepasat el punt just de cafeïna: en comptes de teclejar a bon ritme i tenir aquella sensació fantàstica que les idees es trepitgen les unes a les altres, m'he posat nerviós pensant en la data d'entrega, i quan m'ha semblat que una bona solució seria deixar-ho estar i descansar fins demà, he trobat que no podia

dormir. Volta i volta, com un bistec massa fet. Però no volia sortir del llit perquè semblava que al final seria capaç de relaxar-me. I no. Nespresso Dream.

\

El cercador de Word no és capaç de trobar la paraula *reminiscència* (volia substituir-la per *record* a tot el text) si l'escrius sense accent. *Reminiscencia* [sic]. Ja ho podries deduir, màquina estúpida. Paco Lobatón no era tan tiquis miquis.

/

Canvio cafetera Nespresso per màquina del temps.

\

Canvio cent caixes de Ristretto per negre literari.

/

Falten deu minuts per a les 08:00, i ja sé que serà un dia perdut. Productivitat zero. Començar la novel·la de 1/2w m'ha alterat. Molt. Se m'ha refredat el cafè. *Alterat* és el verb exacte. Alterat. Molt. Encara no m'ho puc creure. I no sé processar la informació.

En una paraula: putada.

En una paraula: ¿I ara què?

M'atreviria a dir que la novel·la de 1/2w parteix d'idees molt semblants a les de la novel·la que estic escrivint. No tenen el mateix ADN, exactament, però comparteixen trets genètics essencials.

Ho estic comprovant horroritzat.

Hi ha coses que no te les pots creure ni que les tinguis al davant. Dius «No pot ser», «Impossible» (com quan descobreixes que hi ha gent que estima tant els animals que ho grava i ho penja a internet. Gairebé sempre són gossos i cavalls. ¿Per què la pornografia no dóna una oportunitat a les gambes o els castors?).

La novel·la de 1/2w parla d'una super-heroïna capaç de llegir la memòria de la gent, ¿no?

La novel·la que estic escrivint la protagonitza un paio capaç de connectar-se als records de qualsevol ésser a través dels Arxius Akàsics.

La novel·la de 1/2w se'n riu de l'estètica de còmic marveliana, ¿no?

La novel·la que estic escrivint se'n fot del gènere negre amb pinzellades ocultistes.

Se m'han passat les ganes de riure.

Quan de petit et cobreixes els ulls però alhora mires la pantalla per a entreveure el monstre: així estic llegint *Obra completa de Madeleine Sternbild y su puta madre*.

\

Crec que ja estic més relaxat. Menys dramàtic. He baixat a fer un menú, canviar d'aires i assegurar-me una digestió difícil: tinc la sang concentrada a l'estómac; el cervell desatès.

Sospesant les similituds entre *Obra completa de Madeleine Sternbild* i la novel·la que estic escrivint, he arribat a la conclusió que no són bessones, però sí que passen per novel·les cosines.

No li he comentat res a 1/2w. Segurament seguiré llegint i al final decidiré com li dic (¿rient o plorant?). Què faig.

De cop i volta continuar amb la novel·la que estic escrivint és absurd. Potser és la disculpa que buscava per a desistir amb la consciència tranquil·la. ¿Entendrà el senyor Clooney que la novel·la que estava escrivint ja està escrita (per un altre, amb diferències notables, però semblances inoportunes)? L'irrupció de la novel·la cosina ho canvia tot. ¿Es pot trencar o replantejar l'acord amb Nespresso per una coincidència d'aquest tipus?

/

La primera orina del matí dona informació essencial i concentrada del seu propietari. Passa igual amb la primera línia d'una novel·la,

a no ser que sigui un *false start*, com és el cas de *Obra completa de Madeleine Sternbild*, on la narradora (Madeleine Sternbild) comença així: «Vaig viure la primera regla amb total indiferència». A partir d'aquí, Madeleine Sternbild s'estén en una explicació asèptica de com va ser la seva primera menstruació. Unes quatre pàgines. Tot per a dir que el moment en què se li van despertar els super-poders sí que la va trastocar i que una simple pèrdua de sang és d'allò més natural i assumible. Fignes, que sou totes unes figures. I els homes més. Amb l'activació del gen mutant i l'aparició dels primers super-poders, Madeleine Sternbild estava experimentant un canvi més profund del previst. I és clar que la mare li havia comprat compreses, i en algun moment, fent cas d'una amiga, s'havia atrevit amb els tampons, però ningú no l'havia preparat per a pair els records dels altres i pescar-los al vol com si fossin seus. El cap se li va omplir de soroll. Va trigar en controlar el super-poder per a no perdre el seny. Els manicomis (de la novel·la marveliana de 1/2w) són plens de mutants que no han dominat els seus super-poders durant l'adolescència.

La novel·la que estic escrivint també comença amb mal peu (que per a mi, que sóc esquerrà, és el dret). Falla des del punt de vista de la informació personal i de la declaració d'intencions. Mentre no la modifiqui, dirà: «Serà la seva paraula contra la meua».

\

He tret profit de l'espurna de ràbia amb que la novel·la cosina de 1/2w m'ha encès i he pogut narrar alguns episodis importants; sobretot un diàleg que no acabava de fluir.

Això és el més proper que he estat de la motivació en les últimes setmanes.

Madeleine Sternbild em té atrapat. Sóc jo que vull llegir-li la ment a ella. Quan abans l'acabi, abans podré decidir com gestiono la crisi de les novel·les cosines.

/

Ja tinc una idea clara de qui és Madeleine Sternebild. No he aconseguit el retrat robot (els trets físics són obviats al text), però sí el *modus operandi*. Fins ara, com que ella és la narradora de les seves pròpies memòries i va empalmant unes idees amb altres sense respectar l'ordre cronològic, m'havia tocat d'endevinar-la una mica. Fer suposicions a partir dels tics de la narradora.

Resumint: Madeleine Sternebild, àlies The Reader, és una super-heroïna de l'Univers Marvel nascuda a San Francisco. El seu poder mutant consisteix a introduir-se a la ment dels altres i furgar entre els records. Ha de quedar clar que no és una telèpata que endevina què et passa pel cap; només té accés a la memòria de llarg termini (res de pensaments fugissers; només pensaments ben arxivats).

Lògicament, el poder de la super-heroïna permet a 1/2w fer molts incisos i referir anècdotes biogràfiques de molta més gent.

L'aparença de la novel·la és la d'unes memòries de memòries. Una autobiografia de biografies. Aniria bé fer servir tabuladors (o aquell sistema numèric ideat per Palol a *El jardí dels set crepuscles*) per a compondre els paràgrafs i donar a entendre en quin nivell es troba el lector: ¿A l'interior d'un record de la narradora o a l'interior d'un record extern retingut per la narradora? No està clar si 1/2w volia marejar el personal o ha fracassat en l'intent d'ordenar el torrent d'informació.

Com a super-heroïna (amb la màscara de The Reader), Madeleine Sternebild té un historial peculiar (bala perduda, primer; trajectòria èpica, després): a la pubertat, descobreix els seus poders i, en cert moment, de la seva joventut ha de decidir (ningú l'obliga, però ella se sent interiorment partida en dos) si es valdrà del seu superpoder per a fer el Bé o el Mal. Opta, en un primer moment, pel camí de la delinqüència: petits robatoris després d'aconseguir passwords o combinacions secretes de caixes fortes. Traslladada a Tijuana, forma part d'una xarxa de narcos fins que la policia nord-americana l'inxampa. Se li dona un tracte especial, atesa la seva joventut i la gravetat relativa dels seus crims (sense vessament de sang). Li proposen treballar d'espia infiltrada en un grup mafiós de Los Angeles, així que Madeleine Sternebild s'està prop de cinc anys jugant a l'agent doble, movent informació d'una banda a l'altra, fins

que descobreix, en la ment d'un dels gàngsters pels que treballa, que sospiten d'ella i volen liquidar-la. Fuig. A un poblet mort de fàstic al mig del midwest agafa un treball en una cadena de muntatge (nines de plàstic), es fa passar per una humana normal, però li costa conviure amb les intimitats de tots els seus veïns; segons quina informació la ruboritzava. És una comunitat massa tancada; ha de coincidir amb ells a tot arreu; mirar-los directament als ulls. S'està plantejant la possibilitat de fer maletes i vagarejar d'un lloc a l'altre o trobar una metròpolis colossal on pugui viure més experiències i perdre's entre gent que segurament no tornarà a veure mai més. Però poc abans no toqui el dos els Uncanny Five contacten amb ella. Volen que s'incorpori al grup justicier. Immediatament. Els cal algú com ella. Queen Kong, està tramant la seva venjança (els Uncanny Five van engarjolar el seu fill, el criminal Prince Kong). Ara que han capturat un dels seus sicaris no aconsegueixen que canti quins són els plans de Queen Kong. Els Uncanny Five no torturen. Madeleine Sternebild accepta la proposta i s'uneix a la causa justiciera.

Acaba optant pel «camí tortuós de la Llei», diu Madeleine Sternebild, sap per experiència pròpia que el Mal és l'opció fàcil.

Han nascut els Uncanny Six.

Six amb X mutant.

\

Moltes de les escenes narrades per Madeleine Sternebild pertanyen al grup dels records que un no vol anunciar als quatre vents. Intimitats ben preservades.

Madeleine Sternebild es creua, per exemple, amb un bàrman que s'ha passat la vida escapant-se al lavabo per a masturbar-se pensant en algun dels clients (obres negres i motoristes, els preferits).

Quan era jove (i la seva vida sexual era més animada i menys solitària) va descobrir que si per a pelar-se-la recreava la imatge d'algun noi, després perdia les ganes d'enrotllar-se amb ell. Posava una creueta en aquell objecte de desig i ja no sentia cap interès en follar-se'l. I alguna vegada que (contra natura) va provar d'arribar

fins el final amb algú que abans havia servit de model masturbatori, va quedar terriblement decepcionat i trist com els gossos després d'ejacular.

Aviat va aprendre que qualsevol encontre amorós imaginat era efectiu com a experiència. Que la vida transcorre a dintre dels nostres cervells com si fos un record o una història imaginada.

La realitat filtrada en directe ja és un record. Els teus sentits fan tard a la notícia, ho sentim.

/

Tot això de la masturbació i la intimitat ha fet que rumii la utilitat d'aquest quadern per enèsima vegada.

Fa uns mesos tenia la il·lusió de conèixer la novel·la ideal (la meua mitja novel·la) i compaginar-la amb un quadern entusiasta. Estava convençut que l'acabaria a temps i que la resoldria dignament. El quadern era un reforç a la redacció de la novel·la; una activitat tangencial però gratificant. No obstant, mentre més m'allunyo d'aquesta novel·la ideal més abuso de la masturbació més descarada. ¿Com dir-li si no a aquest pecat privat que cometem als nostres quaderns, quan ens posem a escriure sols, sense esperar un lector a l'altra banda?

Sort que em rellegeixo.

Sí, sí hi ha algú a l'altre costat.

\

En el moment en què els Uncanny Five es converteixen en els Uncanny Six encarreguen tractes nous (ja tocava). Substitueixen el número 5 platejat del pit per la paraula *six*. El dissenyador potencia la X final. SiX. X mutant.

Junt a Madeleine Sternebild, àlies The Reader, els Uncanny Six estan formats per:

Swan Boy. El líder i portaveu dels Uncanny Six. Vola i és elegant. Entén la tasca del grup com una mena de «servei públic de neteja social» (també és pulcre escollint les paraules).

Solaris. No entenc perquè es diu així si no té cap poder relacionat amb l'energia solar. Es tracta d'una mena de metamorf. Jo el rebatejaria. Li escau més V (en honor a la novel·la de Pynchon) o Tabula Rasa perquè té l'habilitat d'adquirir l'aspecte d'algú que coneixes; de fet ell no tria la persona que mimitza sinó que depenent de qui el mira hi retorna una cara o una altra.

Mister 13. Domina la Fortuna. Pot provocar una ratxa de mala sort en els seus enemics i, al contrari, atraure la sort si ho desitja.

Esther Malamud & The Barbie Golem. Treballen com un de sol, però són dos. Esther Malamud és una super-heroïna jueva. Els seus coneixements cabalístics li permeten animar objectes de tota mena, si agrupa correctament les sefirots (pot fer parlar una cafetera, pot fer caminar una taula). La Barbie Amazing Nails que acompanya Esther Malamud, com si fos el familiar d'un mag, és en realitat un gòlem permanentment activat. Té vida pròpia però respon a les ordres d'Esther Malamud.

/

Se suposa que Madeleine Sternebild ha abandonat els Uncanny Six després d'anys de treball en equip contra el crim organitzat, i viu retirada a Barcelona amb la convicció de no tornar a utilitzar els super-poders per a fer el Bé o el Mal.

De la seva jubilació anticipada arrenca la redacció de les seves memòries. Memòries creuades. Col·laterals.

\

«La cafeïna es mi amiga». Volo per les càpsules de Nespresso. Potser en una hora reprenc la novel·la que estic escrivint.

La cafeïna en excés és criptonita. Però pitjor són les amfetes; mira Sánchez Ferlosio.

/

De vegades, a Madeleine Sternebild li sap greu revelar als seus

companys el que ha esbrinat llegint la memòria d'un criminal. El pudor, fruit d'una educació deliberadament cristiana, sovint mana. Mentre busca informació útil li resulta impossible d'evitar el que ella anomena «records col·laterals». Més d'un cop s'enrojoleix en descobrir intimitats ridícules: amb un dels sequaços de Chimp Warrior li va passar davant els companys. Un somni recurrent d'aquest delinqüent era veure's fornicat per un goril·la, i després un altre, i un altre, i així successivament.

Madeleine Sternebild va explicar-ho i els Uncanny Six van riure plegats com si fos el final d'una sèrie amb desenllaç feliç on el pla es va obrint lentament.

Goril·les fent cua per a follar. A Madeleine Sternebild, la imatge li recorda una vinyeta còmica, d'una revista mexicana per a adults, que va captar la seva atenció a l'època en què sobrevivia al border fent petits encàrrecs per a una família de narcos. El dibuix: la Caputxeta Vermella gaudeix d'un llop que la penetra pel darrere; a l'espera del seu torn, hi ha una llarga cua de llops, tots trempats. A sota, un peu de foto que les seves nocions d'espanyol no acaben de comprendre, però Cristobal, un dels companys autòctons, li explica. És una frase feta: «Menos lobos, caperucita».

\

D'alguna manera la narració de Madeleine Sternebild no té estètica de comic-book. Ni vinyetes, ni onomatopeies, ni escenes de combat múltiple.

S'alternen passatges gamberros, que a la força imagino com dibuixos animats amb un clar sentit de l'humor, amb passatges greus en què Madeleine Sternebild estira anècdotes serioses i les connecta amb els coneixements que ha obtingut dels altres. Madeleine Sternebild no ha passat per la universitat però reté yottabytes d'informació. Reté, per exemple, la capital de Sierra Leone, reté la Pesta Negra, reté Ad Reinhardt, reté el kalàixnikov de la bandera moçambiquesa, reté 21 de juliol de 1969, reté informació de tota índole perquè memoritza *ipso facto* tot allò que els altres han memoritzat. No ha passat per la universitat però ¿a quantes carreres

o doctorats equival el seu bagatge cultural?

A *Obra completa de Madeleine Sternebild*, l'acció (que és un element primordial del còmic de super-herois) és pràcticament nul·la. Madeleine Sternebild és una digressió líquida i contínua, una mena de veu proustiana que ocupa pàgines i pàgines sense que ningú pugui encabir-la en capítols o entre les quatre parets d'una vinyeta. 1/2w ha fet l'esforç d'empalmar una subhistòria amb la següent sense utilitzar punts i a part. El dia que la publiqui, el lector no sabrà on deixar el punt de llibre i potser es troba que ha de llegir d'A a B sense fer una sola parada.

És un tipus de literatura que em rebenta, la veritat.

/

Pel camí, Madeleine Sternebild es creua amb una controladora aèria que ha deixat una pregunta a Yahoo Answers que ningú s'ha dignat a comentar. Ja fa dos mesos. I ja sabem que això del temps és relatiu a internet, però fa dos mesos que es passa per alt la pregunta que ella ha formulat i es passa per alt la resposta. El dubte de la controladora aèria és: ¿Les constel·lacions són les mateixes en totes les cultures? És a dir, si la manera en què s'agrupen els estels en constel·lacions és universal o, si per contra, alguns estels de l'Ossa Major (posem per cas) junt amb d'altres estels pròxims de Lleó Menor formen en la tradició astrològica d'una tribu polinèsica una constel·lació amb el nom de Corall o Ventre de Dona... El que la controladora aèria està preguntant, en el fons, és ¿què provoca que agrupem uns estels sota una combinació i no una altra?

En una paraula: gestalt.

En una paraula: ¿projecció?

La controladora aèria té la vista posada al cel però les seves preocupacions valen per a la terra.

\

Pel camí, Madeleine Sternebild es creua amb un pastor evangelical que les nits del dimarts condueix un espai radiofònic

en una emissora local. Les sigles de l'emissora tenen un ressò cabalístic, pensa Madeleine Sternebild; un missatge encriptat sobre la possibilitat d'insuflar vida a la matèria inerta i crear un gòlem de paper o de tinta (Madeleine Sternebild fantasieja a partir dels records d'Esther Malamud, la super-jueva de Brooklyn que domina els sabers talmúdics).

Madeleine Sternebild no arriba a sintonitzar mai el programa del pastor evangelical (perquè està a la ciutat per feina, i a més l'Uncanny Wagon no té ràdio) però a través del pastor evangelical sí que arriba a sintonitzar el programa. O el record del programa. Vaja.

Cada vegada que sona l'arpa de la cortineta de *L'hora virginal* i el pastor evangelical es posa els auriculars, i s'apropa al micròfon, tanca els ulls i no els torna a obrir fins el final de l'espai radiofònic (que malgrat el nom s'allarga un parell d'hores). Mentre llista les notícies relacionades amb la parròquia i reconstrueix el sermó del diumenge anterior, el pastor evangelical tanca els ulls per tal de visualitzar les cares de tots els oients superposades en una de sola que, curiosament, coincideix amb la de Jesús (unes faccions estilitzades, un pèl femenines, malgrat la barba, i molt simples). Al llarg d'unes tres setmanes, el pastor evangelical fa campanya contra un programa televisiu, emès en horari infantil, que està pervertint les criatures dels EUA. Torna homosexuals els nens. No queda clar en quina mena de depravat converteix les nenes, però indiscutiblement fa de cada nen nord-americà un gay en potència. El programa està ambientat en una terra fantàstica de turons suaus i gespa verdíssima. Els conillets corren d'una banda a l'altra de la pantalla. L'element més estrany, però, són els habitants d'aquesta Comarca on viatgen els hòbbits de tripi: uns extraterrestres de feltre, panxuts, cada un d'un color, caps grossos i orelluts, pupil·les permanentment dilatades... El seu nom (Teletubbies) recorda el detall pertorbador que tenen un televisor encastat a la panxa. No tenen melic perquè no són fills de mare.

L'odi del pastor evangelical pel programa va dirigit especialment a un dels personatges: Tinky Winky, el teletubbie lila, carrega un missatge homosexual que pot perjudicar la ment infantil.

Les raons per les quals, el pastor evangelical, dedueix que Tinky

Winky és gay són:

[1] Que és lila. Un color molt gay.

[2] Que porta una bossa de mà rosa. Un costum molt gay.

[3A] Que el seu símbol és un triangle invertit. Un gay és un invertit. [3B] Que els triangles invertits són símbols claríssimament vaginals i, per tant, femenins; per força un teletubbie mascle (Tinky Winky té veu d'home) amb atributs vaginals i femenins ha de ser gay.

[4] Que Tinky Winky fa més abraçades que els altres. En excés, les abraçades són molt gays, sobretot si es fan per vici.

(Suposo que tot té l'explicació que a un li convé, i sí, els teletubbies poden ser homosexuals.)

Madeleine Sternebild incorpora el record de les manifestacions anti-teletubbies-gays del pastor evangelical durant el seu pas per Lynchburg, Virginia, mentre els Uncanny Six combaten el malvat Orange Orangutan per a què no avancin els experiments amb el seu Raig de la Mort. Com moltes altres vegades (moltes) la població viu d'esquenes a la realitat: els Uncanny Six han tornat a salvar el món (potser el món ja estava salvat, i només han salvat una porció gran de terreny amenaçada per les proves d'Orange Orangutan, però el que importa és que han actuat com autèntics herois, desinteressadament, per amor al proïsme) i els habitants de Lynchburg ni s'han olorat part del desastre.

De tot plegat, Madeleine Sternebild no li diu res a Swan Boy, perquè sap que reacciona violentament davant qualsevol indici d'homofòbia.

/

Hi ha dues subhistòries a *Obra completa de Madeleine Sternebild* que estan soldades de forma barroera.

Una és quan Madeleine Sternebild ha d'escanejar el cervell de Templar. Els Uncanny Six l'han atrapat després d'una llarga persecució pels carrers de Manhattan. El seu vestuari inclou una capa vermella, i una creu del mateix color que taca el mallot blanc, perquè és una mena de fan de les Croades i de l'Ordre del Temple

que trafica amb el que sigui que doni calers (no necessàriament restes de la Veracruz). Més d'una vegada, Templar ha actuat sota el comandament de Spidermonkey. En la seva joventut (aquest és un dels records que Madeleine Sternebild recupera) havia estat aficionat als wargames. Pertanyia a un club universitari dedicat a recrear batalles en un tauler de joc. Quedaven cada dissabte i simulaven totes les condicions possibles d'una batalla històrica. Alea jacta est. Deixaven que una barreja de daus i estratègies triades pels jugadors decantessin la batalla cap una banda o l'altra. De vegades la història es repetia, d'altres no.

La subhistòria que enganxa immediatament amb l'anterior és la d'un novel·lista de Tijuana que ha escrit un totxo sobre una ciutat partida en dos, on els habitants tenen dues cares (literal, una mira endavant i l'altre endarrere). La novel·lota té el vot de confiança de quatre crítics reconeguts i d'un dia per l'altre l'escriptor de Tijuana es troba acudint a entrevistes i reconeixent que, a ell, l'amor per la literatura li va inculcar un professor de *prepa*: el senyor Guerra. S'arrisca a que el titllin de típic-escriptor-que-dispara-boutades-a-la-premsa i explica que a ell la *Metamorfosi* li va semblar un cagarro comparada amb el record de les explicacions que el senyor Guerra va fer de l'obra de Kafka, i que el mateix li passa amb bona part dels llibres que el senyor Guerra va voler-li ensenyar. García Márquez no evoca ni la meitat d'olors que el senyor Guerra quan repassava *Cien años de soledad*. *Madame Bovary* fa curt en detalls. El senyor Guerra conferia al *Tom Jones* de Fielding un sentit de l'humor que en l'original s'esvaeix. Etc.

No ho sé.

Potser 1/2w està massa pendent de connectar els paràgrafs. Deu trobar que els punts i a part i els salts de línia són un recurs per a pringats, i prefereix trobar lligadures que facin de pont entre històries. És un procediment que en el llenguatge oral funciona però en la versió escrita pot donar problemes. En aquest cas, les dues subhistòries connecten per mitjà de la paraula *guerra*. I no m'imagino Madeleine Sternebild, que al cap i a la fi és la narradora, i al cap i a la fi hauria de pensar en llengua anglesa, relacionant el concepte *Guerra* de *Wargame* amb el *Guerra* d'un cognom. Una

mala associació d'idees. Tramposa i fallida.

\

Pel camí, Madeleine Sternebild es creua amb una perruquera de Manchester que anava de raves i en tornar a casa pel matí, encara a dintre la bombolla d'MDMA, posava la BBC per a veure els Teletubbies. Els colors, el prat, la vida reduïda a les accions més simples (abraçar, ballar, jugar, estimar, repetir) li recordava claríssimament les festes de cap de setmana.

(Suposo que tot té l'explicació que a un li convé, i sí, els teletubbies poden ser uns pastillers amb les pupil·les dilatades.)

/

Després de nosé quantes pàgines ja ho puc dir en veu alta (confirmat): Madeleine Sternebild és un personatge pla. Entesos, la narració puja i baixa però Madeleine Sternebild no deixa de mostrar-se desèrtica, impersonal, com si fugís de si mateixa i no acceptés la debilitat de confessar el seu interior.

Potser té problemes per a destriar les emocions pròpies d'aquelles que ha incorporat d'altres.

Tots són records i escenes memorables però al text hi falten opinions. Un m'agrada. Un no m'agrada. Un detesto. L'únic moment en què es mulla i opina és quan pren la determinació de no usar els seus poder per a fer el Bé però tampoc per a fer el Mal. I no deixa de ser una decisió, diguem-ne, zero a l'esquerra.

\

Hipotèticament, si ara hagués de formular un opinió, a 1/2w li diria que *Obra completa de Madeleine Sternebild* la considero una autobiografia incompleta, a *mitges*; a mitges en el sentit que l'ha confeccionat en col·laboració amb més gent (les aportacions de desconeguts), però també en el sentit d'inconclusivitat (jyeah!), ja que renuncia a recrear totes les experiències de la narradora & Co.

Això mateix respondré si trobo un mail de 1/2w que em demana el meu parer. Respondré amb aquest joc de paraules innocu i poc compromès (a mitges) per tal d'eludir el tema que efectivament m'inquieta: la putada que m'ha fet en avançar-se als meus moviments.

Ara bé, si tingués un parell de collons (de vegades em demostro que en tinc la meitat) li respondria «1/2w, que et donin pel cul». I aprofitant aquest rampell de valor em dedicaria a tirar endavant la novel·la que estic escrivint.

/

Pel camí, Madeleine Sternebild dorm a hotels de totes les estrelles possibles (pensions de mala mort, hotels de megaluxe, hotels del que a Dubai entenen per megaluxe, hostals en què la propietària no té cap intenció de llogar-te una habitació de merda, hotels de carretera, hotels càpsula de Tòquio, hotels taüt de Tòquio, albergs juvenils, etc). Els Uncanny Six tenen l'obligació moral d'anar d'aquí allà i encarar-se al mal a qualsevol punt del planeta (en ocasions fins i tot en altres planetes o a la superfície lunar on Night Lemur té la seva base d'operacions). Però en fi, sigui on sigui que Madeleine Sternebild dorm acaba somiant el mateix. No-res. Flatline. Sorprenentment el seu cervell no aprofita el bagatge acumulat i el recomposa en un somni-collage. Madeleine Sternebild, que viu en un somni continu d'imatges de procedències dispers, quan tanca els ulls somia el no-res.

O això diu ella. També podria ser que no recordés el que somia.

\

Pel camí, Madeleine Sternebild es creua amb un mallorquí de 1'90m que cada vegada que ha d'agafar l'avió demana el seient número tretze. No és superstició. El tretzè seient sempre està al costat de la sortida d'emergència; per tant, és més ample i còmode. Sí és superstició.

/

Pel camí, Madeleine Sternebild es creua amb una traductora d'alemany que mai no oblidarà la imatge de la mare esbrancant-la per dir paraulotes: l'amenaçava amb el Fairy en una mà i el fregall a l'altre com si pretengués deixar-li la boca neta de paraules brutes.

Però el cert és que ella no deia paraulotes. Era una criatura de cinc anys, home. Escoltava el pare renegant cada dos per tres i ella per a imitar-lo exclamava «¡Coll! ¡Coll!». «Coll» no és cap paraulota però ella no ho sabia. De petita, estava convençuda que feia malament en cridar «¡Coll! ¡Coll!». L'excitava forçar els límits (si has estat una criatura ja ho sabràs). Burxar la mare (si recordes com pensa una criatura ja ho sabràs). Jugar amb els tabús. Com quan et diuen que no toquis el forn, i el toques. Quan et diuen no et banyis fins que no hagis fet la digestió, i saltes a la piscina. Quan et diuen que amb el mercuri del termòmetre no es juga, i fins i tot te l'apropes a la llengua (amb una mica de sort mutaràs i podràs escapar de casa volant).

Quan deia «coll» la mare intuïa que en el fons volia dir «cony».

Renyar la teva filla perquè quan diu «coll» tens la certesa que vol dir «cony» és molt pervers.

Així, la traductora d'alemany va aprendre que el que importa no és el que dius sinó què penses que estàs dient. I va aprendre que la mare era agent de la Policia del Pensament. Coll.

\

Pel camí, Madeleine Sternebild es creua amb una secretària que fa punta als llapissos mentre aten al telèfon. L'olor de fusta que li puja fins el nas segueix amunt i activa la palanca d'un record escolar. Com la relaxa fer punta als llapissos, encara que no sigui de colors... Fer servir la maquineta li recorda quan feia servir la maquineta.

/

Gairebé no miro per la finestra. Puc dir que avui he estat concentrat, alternat la lectura del mecanoscrit de 1/2w amb la revisió de la novel·la que estic escrivint. He dinat davant la pantalla.

Igual que existeix la lectura en diagonal, (per simple simetria) hauria d'existir l'escriptura en diagonal. Més em val tirar milles.

\

Pel camí, Madeleine Sternebild es creua amb el guanyador de l'edició argentina de Gran Hermano. Coincideixen a les platges brasileres de Florianòpolis, un estiu d'hemisferi sud en què els Uncanny Six volen sabotejar els plans del Doctor Monkey. El guanyador de Gran Hermano passa les vacances a l'illa, simplement; no té l'obligació de combatre el Mal. A Madeleine Sternebild li crida l'atenció el seu bronzejat hiperreal. Ell somriu quan entra a l'aigua com una divinitat amb tanga. Somriu quan surt de l'aigua com una divinitat que marca paquet. «Té una cara forta i rectangular, televisiva. Els ulls verds com un cromàtic on projectar els prats de Teletubbielandia» (quina mania, 1/2w, amb la retòrica de camps semàntics).

En fi, el guanyador de Gran Hermano després de muntar un parell de boliches a Buenos Aires i assegurar-se butaca en un late show, decideix diversificar (encara més) el negoci. Pensa en un disc amb Pimpinela. Pensa en el seu propi show televisiu; ell fent de conductor de programa i aturant la música de l'orquestra amb un sol gest. Se li presenten una bona colla d'idees que reportarien diners, però al final ha de ser un sobre de sucre el que li obre els ulls. Un d'aquells sobrets que duen impresa la mini-biografia d'un personatge històric. Aquesta vegada és la biografia d'Alfred Nobel la que el guanyador de Gran Hermano té sobre la taula. Alfred Nobel (1833-1896) que va inventar la dinamita, que va matar el seu germà en un experiment químic amb nitroglicerina, que va instaurar el Premi Nobel amb els diners de la seva fortuna. El guanyador de Gran Hermano, recorda que el seu pare sempre el va culpar d'haver sobreviscut a la seva germana bessona, quan un accident de cotxe se la va endur a ella i no a ell que era el que estava empenyant al

conductor (el conductor era el pare). Recorda que en un experiment a l'escola va tenir el privilegi d'aguantar la proveta mentre hi sortia una flamarada verda i que al final els companys de classe van aplaudir (la pell de gallina). Recorda que ell també ha amassat un munt de calers i que és necessari fer-ne la inversió de futur adequada. Els paral·lelismes, les simetries, disparen les idees. S'imagina a si mateix resumit en un sobre de sucre com un personatge il·lustre i, a continuació, entreveu la coberta d'un llibre que encara no existeix: *Autobiografia mia*. O millor: *Memorias de mí*. Pren la determinació d'enllestir un llibre que expliqui la seva trajectòria personal, des de les intimitats de la llar infantil fins a l'exhibició total de Gran Hermano. Repassa els capítols vitals i pren una decisió estilística important: trobar un negre que escrigui en el seu nom. Així que estirant de la llengua d'un ex-futbolista, que va publicar una novel·la sobre els Barras Bravas, aconsegueix un número de telèfon. El negre resulta una dona. La negra. Diu que l'únic que vol és fer pasta per a desaparèixer del mapa i concentrar-se en la seva novel·la-monòleg-interior-de-més-de-mil-pàgines-que-cap-editorial-voldrà-adquirir. «¿Quin títol tindrà?», pregunta el guanyador de Gran Hermano. «*El álbum de familia se quemó cuando se quemó la casa*», diu ella. «Un títol magnífic», fa ell. Aleshores parlen de diners. El guanyador de Gran Hermano se'n torna a casa pensant, «més et valdria gastar-te els diners en una lipo, nena».

Al final, l'autobiografia del guanyador de Gran Hermano és un èxit. La negra ha decidit magnificar l'anecdota amorosa. «La gent vol marro», diu la negra. Als lectors els agrada identificar-se amb situacions amoroses similars a les que ja han viscut; o al contrari, presenciar situacions amoroses que els estan vedades. «Es nota que ets una gorda reprimida», pensa el guanyador de Gran Hermano.

Així que l'autobiografia triomfa.

Royalties, entrevistes, royalties, una oferta d'una editorial per a preparar un llibre d'auto-ajuda. És un moment dolç. Tot marxa sobre rodes i el guanyador de Gran Hermano es convenç que pot tenir èxit en tot allò que es proposa. Que l'únic important és tenir una visió clara.

Però la visió s'enterboleix.

Adéu sabor dolç.

Un matí truquen (massa d'hora) de l'editorial. Es veu que un diari publica que a la seva autobiografia s'hi ha colat tot un capítol d'un altre llibre. Plagi. Còpia. Una novel·la d'una famosa periodista espanyola. El nom d'ella no el recorda, però sí el títol (perquè cada vegada que el llegeix a la premsa o el sent a televisió li recorda el mal gust que se li ha quedat a la boca): *Sabor a hiel*.

A l'editorial, hi ha una reunió de crisi. «Digues que ha estat un error informàtic», li recomana el cap de premsa. «Que és culpa del copiar y pegar». «Un paràgraf que havia quedat en la memòria caché del microprocessador i bla bla bla». I ell fa un copiar y pegar i cada vegada que els periodistes li demanen explicacions repeteix «un error informàtic». «Un error informàtic». «Un paràgraf que havia quedat en la memòria caché del microprocessador i bla bla bla».

Però res, la periodista espanyola no tramita cap demanda i no ha de tornar els diners.

/

Les comparacions són odioses.

La novel·la de 1/2w aprofita una super-heroïna que accedeix a la memòria aliena.

La novel·la que estic escrivint recorre als Arxius Akàsics (una mena de banc de memòria còsmica on s'emmagatzema la consciència de tots els éssers que han poblat l'Univers). El protagonista pot abandonar el seu cos material i, astralment, passejar pels passadissos d'aquesta biblioteca de l'Èter que són els Arxius Akàsics. És pura xerrameca New Age, però em va de perles per a organitzar la novel·la. De fet podria haver optat per justificar-ho mitjançant la teoria dels camps mòrfics de Rupert Sheldrake, però una idea tan arquitectònica i esotèrica com la dels Arxius Akàsics fa més gràcia: li dóna un puntet de best-seller. Esotèric a mitges.

\

Pel camí, Madeleine Sternebild es creua amb una advocada que viatja en tren de casa a la feina i de la feina a casa. Una de tantes persones atrapades en una partida de ping-pong entre l'oficina i l'habitatge. De Sant Just a Barcelona i de Barcelona a Sant Just.

A l'advocada no li dóna temps de llegir durant el trajecte. Per contra, sí que dóna per pensar; raonaments llargs que tot i que ocupen anys caben entre una estació i l'altra. L'advocada s'emporta un best-seller voluminós sobre una catedral (no sé quin dels dos), el carrega amunt i avall a dintre la bossa, però no arriba a obrir-lo al tren perquè el trajecte és mínim i s'estima més fixar-se en el reflex semitransparent de la seva cara a la finestra: acaba vagarejant d'un record a un altre. (Els records tampoc acaben de formar mai una imatge opaca i deixen veure el paisatge que hi ha al darrere. Els records són animals incorporis i pertanyen al gènere *Phantasma*. Si els toques et taques de baves ectoplasmàtiques.)

Quan Madeleine Sternebild explora la memòria dels altres té problemes per a determinar la data. És com un viatger del temps que no sap a quin any ha aterrat fins que no ho pregunta al senyor de l'armadura brillant i el pendó vermell o a la senyora de la túnica i les sandàlies. Bé, Madeleine Sternebild no pot conversar amb les persones recordades, així que es limita a tafanejar. Prohibit tocar res. És com un viatger del temps que si mata una mosca del passat ho canvia tot (recordar una mosca no és gratuït, la memòria dóna valor als objectes que reté; fins el detall més minúscul té sentit).

Ara Madeleine Sternebild està recordant a través de l'advocada. Dos punts: en algun estiu llunyà de la seva vida, l'advocada va estar passant d'un tren a un altre: viatjant per Europa amb l'Interrail. Aleshores era jove i tot just havia acabat Dret; els seus texans favorits eren uns trencats i amb una tela de paramencis per a ocultar el tros de carn on s'uneix el cul i la cuixa; quan el walkman li espatllava una cinta calia encaixar-hi un boli i rebobinar manualment; tot (absolutament tot l'imprescindible) cabia en una motxilla... Aquell estiu llunyà de la seva vida l'acompanyava una amiga de carrera, gens preocupada per la catedral d'X o el museu d'Y. Ganes d'anar a l'aventura, simplement. Expressar les últimes vacances abans de tancar-se en un bufet d'advocats i dir adéu a la vidorra universitària.

Eren llicenciades, no s'ho acabaven de creure. Eren pessimistes, endevinaven que acabada la universitat la vida va de baixada (en el mal sentit). Es fotografiaven fent ganyotes, com si al seu voltant no hi haguessin monuments o racons pintorescos dignes d'una postal. Ajuntaven molt les cares i enquadraven en picat (que no fa gorda).

A la Gare de Lyon, després d'haver visitat tres ciutats importants, van idear una mecànica curiosa per a decidir la pròxima destinació: [1] una d'elles escolliria una lletra; [2] l'altra llegiria al tauler d'estacions els noms que comencessin amb aquella lletra; [3] i triaria la destinació basant-se en la sonoritat de la paraula. Estava clar que l'atzar no era total (l'atzar mai no és total), però en la decisió hi pesaria certa arbitrarietat i podrien sentir que el món és una partida oberta, on totes les tirades estan per fer, i els daus tenen més de sis cares.

Tal dit, tal fet. El capritx les va empènyer a una ciutat desconeguda que es deia Dendermonde (Dendermonde, pel nom, jo la situaria al costat de Mordor, però es veu que pertany a Bèlgica). Allà van fer poc el turista. ¿Què s'ha de veure a Dendermonde? ¿En quants dies? Se la pelava. Un parell de nois van convidar-les a tres rondes de cervesa. Un poli els deia que semblaven italianes. Li van fer fotos a una dona cega que venia formatges i, al costat, hi tenia un cartellet en flamenc que no entenien, però els feia gràcia pel dimoni envoltat de flames que l'il·lustrava. Van fer-se amigues d'una sevillana casada amb un belga («Es un poco bipolar mi marido, ¿sabéis? Pero cocina que es la leche») i una tarda va acompanyar-les a la formatgeria i els va traduir el cartell de la cega: «Robar una invident és el camí més recte cap a l'infern».

En total, aquells dies van gastar dos rodets. Una de les poques fotos en què elles no hi figuraven era la d'un marbre gravat amb lletres capitals a l'entrada d'una antiga fortalesa. Entre les paraules flamenques que no sabien desxifrar hi destacava una de coneguda: «SANCHO DE ÁVILA». No saltava a la vista tan sols per ser un nom propi; per culpa d'una metonímia típicament barcelonina, «Sancho de Ávila» cobrava un sentit especial que devia passar desapercebut pels habitants de Dendermonde. De nou, la sevillana els va servir per superar el desconeixement del neerlandès. Resulta que els terços,

sota el lideratge del cavaller castellà Sancho de Ávila, havien assetjat la ciutat de Dendermonde durant la Guerra de Flandes. Un setge penós, a causa del clima. La matança havia estat notòria perquè Sancho de Ávila coneixia l'importància de la propaganda bèl·lica i li agradava que les notícies, de com els espanyols feien córrer la sang, corressin com la pólvora i arribessin a la resta de burgs rebels abans no ho fessin les seves tropes. Li encantava fer justícia al seu sobrenom: Sancho de Ávila, El Raig de la Guerra.

Per la seva banda, elles van explicar a la sevillana que a Barcelona usaven l'expressió *anar a Sancho de Ávila* com a sinònim d'*assistir a un funeral*. La raó és que un dels tanatoris principals es troba al carrer batejat en honor del militar. ¿Una metonímia de proximitat? No ho posarien la mà al foc, aquesta lliçó de literatura la tenien enterrada en el record.

Setges, fam, canons, malalties, làpides i tanatoris. Tot quedava entre morts, doncs. I l'advocada va intuir un mal senyal; un nus a l'estómac que va durar la resta del viatge: potser les violaven en un garatge fosc i després les degollaven; potser el pallasso (que actuava als carrers d'Àmsterdam) les seguia fins l'alberg i les liquidava sense treure's la disfressa ni desmaquillar-se; potser el tren descarrilava perquè els adolescents italians són igual de malparits que els de Barcelona i havien travat la via amb roques; potser un imitador de Neró incendiava Roma mentre elles dormien; potser White Simian tornava a intentar dominar Europa...

Ara, Madeleine Sternebild prepara el bitllet en veure que apareix el revisor (i a mi, tot plegat em fa pensar en aquell poema de García Casado en què algú li tremolen les mans quan veu el revisor, tot i que ha pagat el bitllet i el duu a la butxaca; i, al poema, el revisor és una imatge transvestida de la Parca o la Fatalitat; però en fi, no és el tema). Madeleine Sternebild allarga el bitllet sense perdre de vista la ment de l'advocada. Té un altre record arxivat a la D de Dendermonde. Un record televisiu recent. Dendermonde al telenotícies. A l'escola bressol *El país de les faules* s'hi ha colat un jove maquillat com un pallasso a les ordres del Joker. Duia un ganivet de més de 20 cm. Ha apunyalat deu dels nens que en aquell moment feien la migdiada i algunes de les cuidadores. Dos bebès i

una cuidadora han mort.

Tota Bèlgica (la Bèlgica valona i la Bèlgica flamenca) en commoció. La típica història en què els veïns diuen «Semblava un noi tan normal» o «Sempre saludava».

Suposo que deu formar part de la idiosincràsia dual dels belgues: llançar la brossa al cubell que li pertoca pel matí i, a la nit, planejar una matança en una escola bressol.

La típica història en què un es pregunta on són els super-herois de Marvel quan els necessites. I una raó de més per a témer els pallassos.

/

Que s'entengui el joc de paraules: he invertit molt en la novel·la que estic escrivint. Invertir, requereix de dos estats oposats. Una cara i un dors.

He invertit molt en la novel·la que estic escrivint com per a deixar-la a mitges.

\

Pel camí, Madeleine Sternebild es creua amb un estudiant de telecos obsessionat amb les portes dels lavabos públics.

Sí, portes de lavabos.

I sí, Enginyeria de Telecomunicacions.

Sembla que escanejar-li els records ha de ser més senzill del normal: l'estudiant de telecos duu el cap afaitat per a «dissimular el pròleg d'una calvície» (repeteixo les paraules de 1/2w). Massa sovint fa campana i volta per la ciutat, saltant d'un cafè a un altre. Aleshores s'escapa al bany més del que el cos li exigeix i, assegut a la tassa, s'entreté amb les notes que la gent gargoteja al dors de la porta (¿Les portes tenen cara i dors? ¿Per què només hi escriuen a la part oculata?). L'estudiant té un estoig ple de retoladors Edding de manera que, quan li ve de gust, pot respondre les frases escrites per autèntics desconeguts (¿per què aquest clixé de *l'autèntic desconegut*? ¿Hi ha *falsos desconeguts*? ¿I *coneguts fingits*? *Coneguts*

fingits, sí; en conec un). Considera la seva fixació amb les portes una mena de voluntariat social: sense rebre un sol euro, modera la tertúlia d'una colla de solitaris d'una associació que bé podria dir-se Anònims Anònims. Amb molt de gust, respon a la soledat furtiva dels altres. Dialoga amb gent sense rostre (¿els rostres tenen cara i dors?) adaptant-se al llenguatge i a l'estat psico-emocional de l'altre (¿l'Altre té cara i dors?); es converteix en el germà gran, o el cosí comprensiu, amb qui pots parlar de tu a tu i en el mateix idioma. Encara que sigui per a discutir.

Si troba l'inscripció «Totes són unes putes», ell hi escriu a sota, «Li diré a ta mare».

Si troba un «Al contacte de l'amor qualsevol esdevé poeta» (que és una cita platònica, diuen), l'estudiant no s'ho pensa dues vegades: «¿Has provat una mica de sexe? Truca al 695 13 07 82».

També corregeix faltes (S'escriu amb V, idiota) o polemmitza sobre política (Els sud-americans són bona gent, el que no suportó són els moros de merda).

Així va fent. Alternant retolador negre i vermell (com els números de la ruleta) sense criteri. De vegades ningú no respon i la porta es manté freda com una nevera plena d'imants amb el telèfon de pizzeries i restaurants xinesos. D'altres, el fil de comentaris es desenrotlla acaloradament (amb aportacions dispars i insults de tota mena) i cal reprendre la conversa a les rajoles del costat.

L'estudiant de telecos, quan paga el cafè amb llet, acostuma a deixar cinc cèntims de propina (per les molèsties).

Així que Madeleine Sternebild es creua amb l'estudiant en un bar de la plaça Universitat de Barcelona. Ningú no hauria de relacionar aquest noi del cap pelat i les ulleres de pasta gruixudes com celles negres amb les pintades dels lavabos. Però Madeleine Sternebild li endevina les intencions, i els costums, amb una «simple exploració del disc dur dels records». Encuriosida pel ritual que l'estudiant de telecos ha anat conformant els darrers anys, entra en el joc, i estableix amb ell una relació a distància. Una distància mínima. Madeleine Sternebild es cola al lavabo d'homes i complementa la frase amb què l'estudiant ha respost a un desconegut. La cadena de comentaris, per molt absurda que sembli, és tal i com segueix:

ANÒNIM: El único fruto del amor es la banana.

ESTUDIANT: M'encanten les bananes i els plàtans de Canàries.

ANÒNIM: Si tingués un taladro foradaria la paret per a fotre-hi el plàtan i que sortís per l'altre banda (tinc un plàtan prou llarg).

ESTUDIANT: Trobar el teu plàtan, sortint de la paret, i menjar-me'l seria la glòria.

MADELEINE: El plàtan és sensacional.

ESTUDIANT: El plàtan és sensacional. Firmat: Baloo.

MADELEINE: El plàtan és sensacional. Firmat: Baloo Rudyard Kipling, *El llibre de la selva*.

Dit això (escrit això), Madeleine Sternebild no torna a trepitjar el bar on ha vist l'estudiant per primera i única vegada. Intueix que l'acudit no pot anar més enllà. No ha d'anar més enllà, Madeleine.

Les últimes pàgines d'aquest episodi (faig un resum encara més breu), doncs, les últimes pàgines d'aquest episodi expliquen que Madeleine Sternebild perd de vista l'estudiant de telecos; si bé no desapareix completament de la seva vida perquè, en altres cafeteries i restaurants de la ciutat (en altres banys públics), hi distingeix la cal·ligrafia sense presses de l'estudiant, que manté la voluntat de crear una gran conversa oberta i anònima. A l'últim (això vull destacar-ho) se'ns diu que Madeleine Sternebild no pot resistir-se a comprar una antologia de relats de Kipling exposada a l'aparador d'una llibreria de vell del carrer Aribau. Un llibrot negre amb el retrat de Kipling en b/n i a sang (quina llàstima que no hagin posat una esvàstica, com les que trobem a les portes dels lavabos i a l'exlibris de l'immortal escriptor britànic). Madeleine Sternebild paga el que sigui pel llibre. Creu en els tresors casuals. Per a Madeleine Sternebild els fets de l'estudiant de telecos ja són aigua passada, però la irrupció fortuïta de Kipling li refresca la memòria. Madeleine Sternebild somriu per a si mateixa i, ¿per què no?, per a l'estudiant de telecos.

I jo em pregunto si és conscient, mentre somriu, del que està passant en realitat. I si 1/2w era conscient, mentre ho narrava, que

dos dels contes més rodons de Kipling, justament, segueixen de prop la qüestió de la creativitat i la memòria aliena. Memòria + Creació. ¿No és aquest el tema que un personatge com la senyoreta Magdalena Sternebild ve a recordar-nos? Madeleine Sternebild, per molt que s'oculti amb un antifaç de super-heroïna marveliana, ¿no és una metàfora tosca de la memòria compartida? Vinga, 1/2w, respon. ¿Coneixies un conte titulat *La ràdio* (*Wireless*, en l'original) i un altre de més llarg que es diu *El millor conte del món* (*The Finest Story in the World*)?

Diria que sí.

Fem memòria.

A *La ràdio* (1902), el narrador s'apropa a la farmàcia d'un company per a participar en una prova amb un rudimentari (per a nosaltres) aparell de ràdio. Volen establir comunicació telegràfica, sense cables, amb una altra estació situada a unes quaranta milles. A la botiga també hi ha el senyor Shaynor, l'ajudant del farmacèutic, tot i que es desentén de l'experiment. A causa del seu estat malaltís i l'ambient narcòtic que els llums de l'establiment confereixen a la rebotiga, Shaynor cau en una mena d'estat alterat de consciència. Quan, per fi, comença l'experiment amb les ones hertzianes, el narrador s'estima més escoltar com Shaynor va esbossant uns versos amorosos i el sorprèn que, casualment, Shaynor vagi recreant fragments d'un poema de Keats titulat *The Eve of St. Agnes*. Shaynor busca les rimes en veu alta i el narrador s'amaga per a espiar-lo:

—*Very cold it was. Very cold*
The hare—the hare—the hare—
The birds—

The hare, in spite of fur, was very cold.

Incense in a censer—
Before her darling picture framed in gold—
Maiden's picture—angel's portrait—

Candied apple, quince and plum and gourd,

*With jellies smoother than the creamy curd,
And lucent syrups tinct with cinnamon;
Manna and dates in argosy transferred
From Fez; and spiced dainties, every one
From silken Samarcand to cedared Lebanon.*

Acabat l'estat de trànsit, Shaynor confessa al narrador que mai no ha llegit Keats. Aleshores, ¿com ha estat capaç de reconstruir el poema, gairebé, paraula a paraula? El narrador sospita que, de la mateixa manera que les ones de ràdio es desplacen per l'espai fins a ser captats per l'antena receptora que Marconi (¿o Nikola Tesla?) ha inventat, és possible que la inspiració provingui *d'una altra banda*, propagada per una *força desconeguda* o, si més no, imperceptible a simple vista.

El narrador (o Kipling, ja no sabia separar-los) s'aventura a intuir l'existència d'un «flux de pensament subconscient comú a tots els éssers humans» que, temporalment, ha fet possible un «Keats induït». És una idea fantasmal (com si les ànimes quedessin flotant por ahí) i alhora, molt sheldrakeana (¡¡¡camps mòrfics!!!). I més endavant el narrador (o Kipling, ja no sabia separar-los) compara el fenomen amb les sessions espiritistes i els missatges fragmentaris que de vegades, i sense sentit, revela la Ouija. (Que fàcil és culpar els morts.) (I que atractiu.)

L'argument de *La ràdio*, no; però les idees que el text emet (sobre el misteri de l'inspiració) repeteixen les idees (sobre el misteri de l'inspiració) contingudes a *El millor conte del món* (1893), on el narrador (madur) aconsella un jove (empleat d'un banc) d'aspiracions literàries sobre els rudiments de l'escriptura. Charlie Mears, el jove d'origen humil, no sembla un artista gaire esplèndid, ni prou format (=llegit), però el narrador reconeix en ell una habilitat inaudita per a recrear escenes històriques. Quan Charlie entra en detalls, sobre els esclaus remers d'una galera grega o sobre un drakkar viking que navega cap a Vinlàndia, evoca minuciosament escenes remotes. Sospitant que Charlie té la clau per a recordar vides passades, el narrador decideix aprofitar-se de tot aquest luxe de detalls (¿Com es funda el cliché del «luxe de

detalls»? ¿En literatura, els detalls són Chanel No.5 i les passades superficials són Heno de Pravia? ¿Una novel·la com *Obra completa de Madeleine Sternebild* és Prada i el resum que jo estic fent és La Tienda de Lolín?). Per tal d'incorporar-les als seus escrits, el narrador *compra* les descripcions de l'antiguitat que Charlie és capaç d'il·lustrar vívidament i sense esforç. Vaja, el narrador pretén adquirir una habilitat que Charlie té de naixement (Reencarnado, ¿se hace o se nace?) i que perdrà tant bon punt s'enamori i comenci a escriure inspirat per l'objecte del seu amor, una simple dona real, en comptes de deixar-se endur per les imatges que afloren, com en un somni, involuntàriament.

De nou, els morts estan presents en un conte de Kipling. Aquesta vegada emparats literàriament en la possibilitat de la metempsicosi (paraulota que vol dir que et mors i el teu software pot ser carregat en un altre hardware —com Dixie Flatline a *Neuromancer*— i així infinitament o fins que Déu es farta de fer còpies de seguretat de Tu o fins que et guanyes el nirvana).

La meua novel·la (la novel·la que estic escrivint i que acabaré dintre del termini si no perdo el temps criticant 1/2w) hauria d'anar encapçalada per una cita d'algun d'aquests contes cosins de Rudyard Kipling, seguida d'un paràgraf de *La ràdio enorme* (conte fantàstic —dels pocs de Cheever— en què un matrimoni va descobrir les intimitats dels veïns perquè la ràdio sintonitza retalls de converses de les altres llars).

Però falten quatre dies. I no estic inspirat.

/

Pel camí, Madeleine Sternebild es creua amb un professor de literatura que recorda escenes de vides passades. És incapaç d'anar al dentista perquè en una altra vida va predicar el cristianisme i el van martiritzar trencant-li (i extraient-li) les dents amb unes tenalles (de vegades desperta la seva dona quan, en somnis, es posa a cridar paraulotes aramees). I en una altra vida, el professor, va dirigir un grup de samurais quan el clan Tokugawa va decretar el *sakoku* i els cristians van haver de fugir de l'illa si no volien que una katana

els partís en dos. I també va ocupar el cos de Guglielmo Marconi (va ser Guglielmo Marconi) i amb la idea d'inventar un aparell capaç de gravar les darreres paraules de Crist va desenvolupar la primera ràdio. I més records, encara: abans de ser un professor de literatura va escriure els dietaris de Jules Renard perquè, de fet, era Jules Renard en persona, i ara Jules Renard era un dels autors que menys suportava.

Molts amics (que no creuen ni en ànimes, ni en reencarnacions) li retreuen que, precisament, els seus records siguin de vides destacades, més o menys cabdals: un màrtir, un cap militar, un inventor, un escriptor... ¡Quins fums! Aleshores el professor de literatura dóna detalls de quan va ser taquígraf, quan va fer de notari, i aquella vegada que ja va ser professor de literatura i ensenyava *Bartleby, l'escrivent* en clau política (desobediència civil i aquestes merdes). I permetia fumar a classe perquè era una altra època.

\

Se m'ha fet de dia. Cafè, droga meravellosa.

/

He rellegit (confesso). Però aquesta vegada m'ha anat bé perquè hi havia fragments del text que no em sonaven gens. Els dec haver escrit els últims minuts abans d'anar-me'n al llit fet pols.

\

Pel camí, Madeleine Sternebild es creua amb una mare preocupada pel malson recurrent del seu fill. Una mare a la que, cada vegada que el nano apareix al dormitori plorant i ha de consolar-lo, li fugen les ganes de dormir. Totes les versions del somni (quan les explica el nen, l'endemà) inclouen els mateixos elements. Estan esmorzant. El pare, la mare, la nena i el nen. Seuen al voltant de la taula i deixen un dels costats lliures com si se sabessin part d'una sitcom i no volguessin interferir en el camp de visió de la càmera (ni

l'espectador). La caixa dels cereals queda de front per tal que es vegi el dibuix d'un tigre i s'hi llegeixi clarament: Frosties de Kellogg's. Hi ha una finestra gran que dóna a una gran extensió de terreny desèrtic (sense altres cases ni vegetació). L'esmorzar en família s'interromp quan entra per la finestra una llum molt blanca i a la línia de l'horitzó apareix un núvol de fum en forma de bolet.

Boom.

El fill té sis anys. No ha viscut la Guerra Freda. La mare es preocupa per la televisió que s'empassa el seu fill. Revisa la programació i seu amb ell al sofà i només veu pokèmons que llancen rajos de llum, naus espacials, un gos enganxat quirúrgicament al cos d'un gat, una colla que fa entremaliadures al pati de l'escola. Però cap rastre de guerra atòmica.

La mare abraça el nen cada vegada que es queda al seu llit i s'adona que troba a faltar algú que l'abraci a ella a la vegada: una mare de dos metres o uns llençols tan tensats que gairebé tallen la respiració.

Madeleine Sternebild, en el seu *insight* a la ment d'aquesta mare, troba un record latent: una escena que ella somiava en la seva infantesa i que ha quedat soterrada per altres records més útils (un gat ratllat amb la cua trencada, una piscina en una urbanització pròxima a una filera de torres d'alta tensió, la BMX penjada d'una paret després de la mort del seu germà, etc). Estan esmorzant. El pare, la mare, la nena i el nen. Seuen al voltant de la taula i deixen un dels costats lliures com si se sabessin part d'una sitcom i no volguessin interferir en el camp de visió de la càmera (ni l'espectador). La caixa dels cereals queda de front per tal que es vegi el dibuix d'un tigre i s'hi llegeixi clarament: Frosties de Kellogg's. Hi ha una finestra gran que dóna a una gran extensió de terreny desèrtic (sense altres cases ni vegetació). L'esmorzar en família s'interromp quan entra per la finestra una llum molt blanca i a la línia de l'horitzó apareix un núvol de fum en forma de bolet.

Boom.

/

Insisteix massa, 1/2w, en la idea dels «fantasmes del passat».

Odio aquesta fórmula precuinada. Llegiria amb més ganes si la novel·la s'omplís de poltergeists i la culpa no fos del cementiri sobre el que està construïda la novel·la. Vull fantasmes del futur.

\

Pel camí, Madeleine Sternebild es creua amb una directora de cinema que, en algun moment, va realitzar publicitat televisiva. Un dels anuncis preguntava «¿A qué huelen las cosas que no huelen?» (és la Isabel Coixet, fins aquí arribo, 1/2w) Madeleine Sternebild se sorprèn d'haver donat amb l'autora d'un anunci que anteriorment ha vist guardat al cervell de molta gent, com si fos publicitat arquetípica, un anunci que ve de fàbrica i que la televisió simplement s'encarrega de despertar.

Madeleine Sternebild té curiositat. «Tafanejar està per damunt del Bé i del Mal», troba Madeleine Sternebild. «La curiositat està per sota del Bé i del Mal». Així que segueix remenant el magatzem de fets pretèrits i troba dos records emparentats (dues històries cosines):

[1] Un film que la directora ha anat imaginant durant anys, escena a escena, pla a pla, sobre una casa que s'incendia i la propietària, després de salvar els fills i el marit, se'n torna a rescatar un àlbum de fotos que ha d'estar encaixat entre els llibres de cuina. Les flames gairebé estan consumint la casa. S'ensorra. Una biga (la típica biga de pel·lícula) deixa estabornida la propietària de la casa. Amnèsia. La propietària ha sobreviscut, però el personatge ha mort, pensa la directora.

[2] Un film que la directora ha pogut tancar després de dos anys de treball constant, sobre una casa que s'incendia i la propietària, després de salvar els fills i el marit, se'n torna a rescatar un àlbum de fotos que ha d'estar encaixat entre els llibres de cuina. Les flames gairebé estan consumint la casa. S'ensorra. Una biga (la típica biga de pel·lícula) deixa estabornida la propietària de la casa. Amnèsia. La propietària ha sobreviscut, però el film no té res a veure amb la imatge que ella havia ideat durant anys, pensa la directora.

El títol del llargmetratge (tant del film somiat com del que ha pogut fer realitat) és: *A recuerdos de cosas que sí huelen*.

/

Huele a tigre, que diuen.

He baixat a comprar kiwis i en tornar a l'àtic m'ha vingut l'olor d'aire viciat. No ventilo mentre corro la contrarrellotge.

Pudor de tancat. Em recorda (sí, jo també tinc records com Madeleine Sternebild) l'olor de la fàbrica d'olives de Reus quan bufava llevant. És una pudor passada, que acompanyava les vacances d'estiu infantils.

Pudor de tancat.

Això és com una presó. La privació sensorial no és completa. Tinc internet. Tinc un mirall. Una panoràmica de la ciutat i el mar. Puc sortir sempre que vulgui (com el minotaure), però el temps s'acaba i és preferible que avanci pàgines (en comptes d'un laberint hi ha una carpeta a l'escriptori amb arxius que diuen *Pròleg.doc*, *Capítol02.doc*, *Escena en una terrassa de La Barceloneta.doc*, *Diàleg sobre les magdalenes.doc*, *Capítol13.doc*, documents que més valdria endreçar ja; s'acaba el temps).

Sento que participo a Gran Hermano i que en comptes de càmeres hi ha un quadern que m'espia. Estic tan cansat de mi mateix que cada vegada entro menys en qüestions personals. No tinc res en contra meva, però m'estimo més encarar-me a d'altres coses. Queda clar que la novel·la de 1/2w capta tota la meva atenció en aquests moments. El cameo de Madeleine Sternebild s'ha convertit en un paper principal. O més ben dit: en algun moment, difícil de precisar (sense una re-lectura amb lupa), aquest quadern va passar de ser la meva sèrie a ser el spin-off de Madeleine Sternebild.

Deia que això és incòmode com una presó. Sort que puc passar-me el dia en pijama. Escriuria en calçotets com John Cheever al seu piset de Nova York però quan em veig semi-nu deixo la feina i començo a petar-me els granets dels braços.

Qualsevol disculpa és bona per a eludir la responsabilitat d'acabar un llibre.

En una paraula: treballa.

En una paraula: acaba.

\

Hi ha un joc amb el tòpic de la magdalena de Proust. Molt simple. Ja m'està bé que 1/2w es mossegui la llengua i rebutgi l'eloqüència desaforada.

Pel camí, Madeleine Sternebild es creua amb una arquitecta que sempre que veu la tapa rodona de la claveguera pensa en galetes Marbú Dorada. L'assalta el record de la textura (crac), l'aroma (snif) i el gust (mmm) de les galetes Marbú Dorada i tot plegat la transporta fins els matins en què esmorzava abans d'anar a escola.

/

Pel camí, Madeleine Sternebild es creua amb una carnissera que es deia a si mateixa que «havia tingut mala sort amb els homes». Es pensava que el primer era la seva mitja taronja, però no. Es pensava que el segon era la seva mitja taronja, però no. Es pensava que el tercer era la seva mitja taronja, però la va deixar per una altra (una dona grassa que «de cap manera podia ser mitja taronja»).

La carnissera anava pel món feliç de la seva ingenuïtat, i es refiava de les primeres impressions com algú que no ha jugat mai al Trivial i no sap que les cartes tenen cara i dors.

Va conèixer un quart home (que li va semblar la seva mitja taronja) i es va preocupar de mantenir viu el record dels seus anteriors marits per a no repetir errors. Aquest sí que devia ser la seva mitja taronja perquè «era atent, li fregava els plats i la treia a ballar els divendres».

També la va deixar.

I es va quedar sola anant a ballar els divendres (¿Per què no?) i ballant amb aquest i després amb aquell, i un altre dia amb l'altre... Es va convertir en una amant del suc de taronja.

\

Tal i com ho porto ja no vull fer-ho bé ni malament, simplement vull acabar la novel·la que estic escrivint.

/

Pel camí, Madeleine Sternebild es creua amb un policia (pare de família exemplar com Jude Law) que algunes nits es transforma de cap a peus i acut al Black Oyster per a sotmetre's a les ordres de Lady Leathersnake. Y hasta aquí puedo leer.

I en una altra ocasió, Madeleine Sternebild també es creua amb un agent de la llei de doble vida (com Jude Law, que tots sabem de la seva hetero-tapadora). Durant el dia patrulla els carrers d'una ciutat californiana; de nit, aprofita un dels cotxes del Cos de Policia i passeja per algunes de les parades d'autobús de la perifèria industrial. Busca dones soles. L'excita enganyar-les, improvisar la mentida perfecta que les farà pujar-se al cotxe amb ell. L'excita la cara que se'ls va posant conforme els carrers van desapareixent i apareix una carretera que puja cap als turons desolats. La última vista del món que tindran (vaticinen) serà de la contaminació lumínica que taca l'horitzó nocturn, i el poli atansant-se...

Quan per fi van enxampar al poli, aquest va culpar uns homenets (microscòpics) de controlar els seus impulsos des de l'interior del cervell. No era la típica disculpa sobre les veus que et diuen què has de fer. Aquesta podia ser imaginada amb certa comicitat (una mica *Érase una vez la vida*) tot i els problemes que havia causat.

Haig d'afegir que la idea dels *homunculus* dirigint el nostre cervell com uns operaris de la torre de control (com uns Kraftwerk del sistema locomotor) em sembla d'allò més interessant —crec que hi ha un còmic de Paco Alcázar que li treu prou suc al tema— però, més que res, em fa retrocedir fins als capítols de *Power Rangers* que adorava i que m'empassava desitjant que arribés el moment en què els protagonistes unien esforços (literalment), acoblaven els seus robots en un megarobot de robots i coincidien a l'interior; allà hi havia la consola que controlava l'humanòide mecànic.

Sovint he sentit que efectivament alguna mena de tècnics diminuts però ben formats s'encarreguen de decidir per nosaltres.

Quan conduïxo, per exemple. Arribes a la teva destinació i no tens record d'haver conduït perquè el teu cap estava pendent de no sé quin fil de pensaments.

Aquesta sensació d'haver estat en una altra banda mentre algú altre agafava el volant es pot obtenir amb altres activitats; ja sigui tocant un saxo, passant un full de paper de vidre per una taula o entregant-se a la literatura.

Sí, escriure comporta posar el pilot automàtic.

Escriure es deixar-se endur per un altre. Convertir-se en Altre.

¡¡¡A metamorfosearse!!!

\

Pel camí, Madeleine Sternebild es creua amb una tele-operadora que odiava que la mare (RIP) la deixés al telèfon amb la paraula a la boca. No és pot justificar aquesta mania per un problema d'oïda. Tot el contrari, la mare s'acomiajava ràpidament quan intuïa que estava a punt de sentir el que no volia saber. La tele-operadora es trobava cada dos per tres intentant reprendre algun fil de la conversa anterior.

/

Li he agafat carinyo a un personatge. Encara que 1/2w el despatxa en dues pàgines, he volgut seguir-lo més estona; que Madeleine Sternebild el descomposés del tot i fes l'inventari complet dels seus records. El personatge que dic té un problema: li venen al cap les frases enginyoses quan ja no és el moment oportú. Les seves relacions socials se'n resenteixen, perquè encara que els altres no troben a faltar res en els seus comentaris, ell es comporta com algú frustrat i gris que sap que quan es quedi sol trobarà les paraules perfectes. Massa tard. Permanentment viu en un món mental on calcula què hauria passat si hagués dit tal ocurrència o si hagués sortit amb tal altra. Visualitza una realitat paral·lela, com en els còmics *what if* de pirates (en un món on els super-herois existeixen, els còmics de Marvel, se sap, són de temàtica pirata i aventurera). Còmics *what if*

en què el guionista es pregunta què hauria passat si el Capità Kidd hagués tingut un germà bessó zombi, o si l'Illa Tortuga hagués quedat sota les aigües després d'un Tsunami... Es martiritza fent tard als seus comentaris brillants i després reconstruint una escena que no ha existit. Viure desdoblada entre la realitat i el desig és malsà.

Jo a aquest personatge li recomanaria dedicar-se a la literatura. Veurà que pot viatjar en el temps. Veurà que pot deixar una frase penjada i recuperar-la més endavant. Tornar enrere i dir allò que no va ser capaç de pronunciar i que ara sap què és.

Quantum leap. Entre els dos paràgrafs anteriors (entre «...és malsà» i «jo a aquest...»), per molt junts que semblin, han passat dues hores que he aprofitat per a dormir una mica. Ho juro.

\

Es noten els paràgrafs escrits pel matí (amb tot el dia per davant) i els que enllesteixo de nit a corre-cuita, pensant en la data d'entrega.

/

La història insòlita de com es van conèixer Madeleine Sternebild i Esther Malamud, abans de la creació dels Uncanny Six, és tan extraordinària com llarga d'explicar. En un altre moment. S'explicarà al revers d'aquest moment. No hi ha temps (literal).

\

De tota la colla X (X mutant) els Uncanny Six són com la sèrie B. Els X-Men, els X-Factor i els Excalibur protagonitzen tots els telenotícies i els Uncanny Six duen una tasca (igualmente heroica) però molt menys televisada.

Els seus quinze minuts de fama són quan White Simian crea, mitjançant un experiment genètic els Unheimliche Sechs, una versió clònica però sinistra dels Uncanny Six. Els genuïns Uncanny Six han de viatjar a Alemanya i enfrontar-se a les seves còpies mutants (més mutants que ells), perquè White Simian ha planejat

la conquesta d'Europa i l'arribada del Tercer Reich II (segon intent, cara B del Greatest Hits de White Simian). Durant l'enfrontament destrueixen bona part del mur de Berlín. Les teles ho retransmeten en directe.

«Com a curiositat», se'n riu 1/2w, «els desperfectes a la ciutat i al mur acceleren la Reunificació Alemanya, la Wiedervereinigung, la Unificació II».

/

No he consultat l'horòscop d'avui. Deu dir «Los astros se alinearan hoy (todos) y pareceran (todos) el mismo. Acuario, vas a flipar». Deu dir «Prepárate para el fin del mundo, Acuario».

I sí.

S'ha produït una alineació única i misteriosa que no sé com interpretar, i penso demanar-li explicacions a 1/2w.

¿Com justifiques això?

Ahir ja vaig llegir un petit detall a la novel·la de 1/2w, que em va trasbalsar: en una subhistòria d'un lampista, Madeleine Sternebild recupera el consell que el pare sempre li donava a aquest lampista. «Fill, sigues digne». Sempre el mateix, «Fill, sigues digne». Més que un consell era una frase que reiterava per a tocar els pebrots. I més que una frase reiterada són les paraules que el meu pare sempre m'ha dit (!). Per això he sortit tan indigne, suposo.

«Fill, sigues digne».

Molt bé, una casualitat i prou. No calia donar-hi més voltes.

Però resulta que avui, en diferents pàgines, he trobat els següents records (gairebé tots formen part d'una antologia paterna de retrets):

[1] La mania inamovible d'un pare de dinar a les 14:00h i sopar a les 21:00h.

[2] El costum d'un pare d'oferir diners al fill per tal que no faci una bola amb el bistec i acabi de sopar d'una puta vegada. Quan el nen accepta els diners i s'empassa el bol alimentari, el pare li retira el bitllet i diu, «Fill, sigues digne».

[3] Un pare i un fill que no accepten similituds entre un i altre. Fins i tot en això s'assemblen.

Els tres són records meus (!!).

No sé. Potser estic exagerant.

En una paraula: projecció.

En una paraula: duplicació.

Potser estic projectant la meua ombra sobre el text. Potser estic seleccionant els detalls que m'interessen per a què es compleixi la meua teoria.

Aquesta és la hipòtesi: 1/2w ha trobat la manera de conèixer alguns dels meus records i introduir-los al text.

Potser estic obviant un munt d'informació que serviria per a demostrar que vaig errat (i que són casualitats). Potser estic formant una constel·lació amb els punts que reconec i deixant de banda tota la resta.

Sembla fàcil.

\

Cal que em reconcilii amb l'escriptura de la novel·la. Escriure és com anar en bici, no s'oblida. Potser no tens ganes de pedalar, però la mecànica no s'esfuma del teu cervell, i quan agafes de nou una bici saps molt què has de fer per a que tot vagi sobre rodes.

No m'ha estranyat gens llegir que Madeleine Sternebild es creua amb un patinador olímpic que de petit, mentre el pare li ensenyava a anar en bici, es va trencar una cama.

És una experiència clavada a la meua (!!!).

Ratifico que anar en bici no s'oblida: em vaig fer un esquinç i l'estiu següent, quan el pare va dir que m'ensenyaria definitivament a anar en bici li vaig que una merda.

Més endavant vaig deixar que la mare m'ensenyés a patinar. No em vaig trencar res. Vaig arribar a dominar uns quants recursos del patinatge artístic. I crec que si avui em calcés uns patins sabria fer un triple i un flip, sense problemes; perquè patinar és com anar en bici i mai s'oblida.

/

Falten tres dies per a anar a donar la cara amb els de la Beca Nespresso per a Escriptors Novells. No necessito esperar a l'últim dia per a saber que no em dóna temps d'acabar-ho. Falten tres dies per a que sigui la data final però avui (a efectes de joc) és la data final.

Fes veure que no m'has sentit.

No perdís més el temps.

(Em desdoble per a donar-me el millor consell que em puc donar. No he embogit.)

Abandona *Obra completa de Madeleine Sternebild*. Reconeix que no sents cap curiositat pel final perquè intuïes, des del primer moment, que és una història interminable que podia acabar aquí tant com més allà. Qualsevol dels punts i seguit que 1/2w ha picat a l'ordinador pot ser un punt i final. Algunes comes del text poden ser un punt i final.

Escriu.

I no rellegeixis.

\

Avui, rellegint el quadern he donat amb la clau.

Tinc l'esperança que si acabo a temps *Obra completa de Madeleine Sternebild* i en faig un resum dels punts més importants, aleshores podria presentar-lo per a justificar la beca. Publicar-ho sota la forma d'una novel·la experimental, meitat dietari, meitat novel·la, meitat cosina. Avançar-me a 1/2w. ¿Per què no fer-nos la putada l'una a l'altre? ¿Per què només m'hauria de fotre jo? Que existeixin dues novel·les cosines hauria de garantir una bona publicitat del(s) llibre(s). ¿Per què no beneficiar-nos els dos d'aquesta coincidència (en un principi) nefasta?

I si li toca els collons, ¿què?

Aleshores serà la seva paraula contra la meua.

PRIMERA VERSIÓ DE L'OBRA SELECTA DE
MADELEINE STERNEBILD

Barra de Ferro, 21 de gener — 4 de febrer de 2010

<http://www.garciatur.com> — <http://twitter.com/sternebild>
<http://twitter.com/niudelagarsa> — <http://niudelagarsa.tumblr.com>